

Téli Tábor 2009 – Hangulatkeltő Novella

A testőrparancsnok dühösen csörtetett végig a palota folyosóján. Szinte rohant a lépcsőn felfelé. A márványlépcsők hangosan kopogtak csizmáinak súlya alatt. Mikor az ajtóhoz ért, az ott álló két testőr vigyázba vágta magát.

Kitárult az ajtó, majd belépett rajta, az ajtón túl egy íróasztal mögött ülő férfi felnézett a papírokból, a testőrparancsnok meghajolt előtte.

- Nehogy azt mondd, hogy már megint.
- Bocsásson meg, nagyuram, de sajnós nem mondhatok mást.

Az asztal mögött ülő nagyúr felállt, majd az ablakhoz sétált. Ott megcsóválta a fejét, majd révetegen, a lemenő napot figyelve kérdezte.

- Mi történt?

A másik néhány lépéssel közelebb lépett, amolyan barátságos közelségbe.

- Hát megtalálta a legkoszosabb, legbüdösebb, legrosszabb hírű kocsmát a városban. – kezdte mondanivalóját.
- Megsérült? – fordult felé hirtelen a nagyúr.
- Nem, dehog, sikerült időben közbelépni, persze meggyült a csőcselékkel a bajunk. – volt a válasz.
- Mit tegyek? – tette fel a költői kérdést magának a nagyúr.
- Szerintem néhány nap szobafogság nem ártana.
- Megőrültél. – nézett rá mérgesen – soha nem volt megtiltva neki semmi.
- Akkor, uram, elvesztünk, a katonáimnak más dolguk is van, mint mindig ő utána járni.
- Tudom, tudom. – temette arcát a tenyerébe a nagyúr. – Azért oda tudtok még figyelni rá, amíg nem találunk megoldást a problémára. Annah és én már dolgozunk rajta.
- Igen uram, de ez nem mehet így tovább.
- Rendben van, de térjünk át a másik ügyre, minden rendben halad?
- Igen, uram, nem vették észre a felderítőinket, a gyöngyhalászok jó munkát végeznek, még néhány nap és megérkeznek.
- Csodás, remélem, ezzel két legyet üthetünk egy csapásra. – mosolyodott el a nagyúr.

A testőrparancsnok felvonta a szemöldökét, nem értette dolgot.

- Semmi baj, majd megérted.
- Kettőt? Én azt sem értem minek figyeltetni azokat.
- Ha olyan jók, mint a hírük, akkor majd kiderül, de ne félj, később mindent megértesz. Most elég, ha én tudom, miről van szó, te pedig figyeltesd őket. Most mehetsz.

A testőrparancsnok megfordult és az ajtó felé indult, de mielőtt elérte volna az ajtót hirtelen megállt, majd hátrafordult.

- Nem bízol bennem, nagyuram?
- Dehogynem – válaszolta – de ismerlek és tudom, ha iszol, eljár a szád. Csak tedd a dolgod, és hidd el, a végén együtt nevetünk majd az egészen.

Azzal újra az ablak felé fordult a nagyúr, míg a testőrparancsnok kissé letörten kilépett az ajtón.